

Mening, saa vidt man kunde skjønne af Lovfor-
slagets Motiver, at denne Sag burde fremmes saa
hurtigt, at Jernbanearbejdet paa Sydbanen kunde
begynde umiddelbart efter den 1ste Juli 1871, da
man var færdig med Anlæget af Vendsyssel-
banen og Silkeborgbanen. Det var det egentlige
Motiv for saa stærkt at fremskynde Sagen. Men
ved Ministerfløjtet i Mai 1870 kom der en anden
Løstning ind i Regjeringen. Da kom der en
Løstning ind, som gik ud paa, at før de nye Ba-
ner kunde bygges, maatte der vedtages en Statte-
lov, kort sagt, man skulde nu til at gaa frem
paa en ganske ny Vej, idet man jo hidtil havde
bygget væsentlig for Reserverfondens Midler. Det
var altsaa den nye Løstning og, som jeg tror, den
første Marsag til, at det gik, som det gik. Nu
kom vi til Samlingen 1870—71, da der nuvæ-
rende høitagede Conseilspræsident var Indenrigs-
minister, og da er det, det forekommer mig, at
han har et stort og væsentligt Ansvar for den
Holdning, han indtog i dette Aar, skjøndt man
her med 52 Stemmer mod 40 syntes at give ham
Ret i hans Optraeden. Den Gang, den høitagede
Indenrigsminister i Anledning af denne Stemme-
givning sagde, at det var ligegyldigt, om Stem-
metallet var stort eller lille, naar det blot var
Flertal, syntes han at blive noget overrasket ved
at høre denne Udtalelse blive modtagen med
Latter; men den ærede Minister har vel ikke lagt
Mærke til, at man ellers saa ofte maa høre her,
at det har egentlig ikke saa stort at betynde med
det sædvanlige Flertal, da det kun er et Over-
talt af nogle saa Stemmer. Dette var vist den egent-
lige Grund til den Modtagelse, hans Udtalelse
fik, thi ellers ere vist de Fleste af os enige med
Ministeren i, at Stemmetallet er det Afgjørende,
enten Flertallet saa er med Jo eller Li over. At
Udsaldet i Samlingen 1870 nu blev, som det
blev her — det tror jeg at kunne bevise — derfor har
den daværende Indenrigsminister, den nuværende Kon-
seilspræsident, et stort Ansvar. Han sagde nem-
lig, at naar han ikke fordrede Penge det Aar til
at paabegynde Anlæget, saa var det, fordi det var
hans fulde Overbevisning, at, naar Midlerne kunde
blive bevilgede til de efterfølgende Aar, da skulde
Intet være til Hindring for, at Banerne kunde ud-
føres til rette Tid. For det Andet sagde han:
„Og jeg vil lade saadanne Forberedelser træffe med
Hensyn til Expropriation og Besigtigelses, at det
Hele kan ligge paa rebe Haand, saa der skal ikke
gaa et Aar hen med dette Arbejde, efter at Be-
villingen er givet.“ Men den høitagede Inden-
rigsminister beraabte sig nu paa, at dette Arbejde
havde slugt saa lang Tid, inden det kunde paabe-
gynedes, fordi der kom saa mange Indlæg fra for-
skjellige Sider og derfor havde det trukket saa længe
ud med Kontrakten. Naar den daværende Inden-
rigsminister, den nuværende høitagede Conseilspræs-
ident, sagde til dette Thing — og da havde Regjeringen
den Gang til en vis Grad et Flertal — at Ar-

bejdet kunde blive fuldført til rette Tid, og at
man vilde lade saadanne Forberedelser foretage,
at Kontrakten endog saa kunde afsluttes til 1ste Ja-
nuar 1872 eller saa omtrent, kan det saa undre,
at det i et saadant ministervenligt Thing lykkes
Regjeringen at knibe en Beslutning igjennem med
52 Stemmer mod 40, saa meget mere som For-
slaget om at bevilge de 300,000 Rbd. kun kom fra et
lille Mindretal i Finantsudvalget, bestaaende af 3
Medlemmer. Det forekommer mig for øvrigt endda
ganske godt, at de tre Medlemmer kunde faae 40
Medlemmer for deres Forslag, og havde den davæ-
rende Indenrigsminister den Gang ladet en anden
Røst lyde, vilde den nuværende Indenrigsminister
vistnok ikke tvivle om, at han den Gang havde
været i Stand til at faae et endog saa stort Flertal
for sig og faaet Bevillingen til Paabegyndelse
itide. Det forekommer mig altsaa, at den nuvæ-
rende høitagede Conseilspræsident ingenlunde er
uden Ansvar i det, der er sket. Forberedelserne,
som han sagde skulde foretages i det Aar, der var
Tale om, bleve altsaa ikke foretagne og maatte
foretages paa et saa sent Stadium, at Arbejderne
først paa en fremrykket Tid kunde begynde med
fuld Kraft. Jeg tror derfor, at, har den høitag-
tede Regjering nogenstunde haat nogen Skyld,
saa er her et Punkt, hvor den har en endog saa
meget stor Skyld. Jeg antager ikke, jeg behøver at
dokumentere ved Oplesning, hvad jeg her har
sagt; det ærede Thing vil have i tilstrækkelig
friif Grindring, hvad der er passeret, og jeg skal
altsaa blot henvise til Folkethingstidenden for
1870—71 Spalte 1676 og følgende, hvor det,
jeg her har udviklet, vil findes tilstrækkelig oplyst.
Men det, jeg har fremdraget, er endnu langt
fra at være Alt. Den høitagede Indenrigsmini-
ster udtalte nok, at der have været en over-
vældende Tilfredshed med Regjeringens Holdning.
Ja vel, det daværende Flertal troede paa Regje-
ringen, troede paa dens Ord, troede paa, at
den var i Stand til at udføre, hvad den havde
lovet. Men Mindretallet, som begyndte med
at være tre, er senere vokset til 5; det var i For-
blevet til 8 eller 9, og det skulde forbause mig,
om ikke i Aar det hele Thing vilde være enigt i,
at Regjeringen ikke er saa ufyldig, som den
høitagede Indenrigsminister i sit Foredrag har
givet det Udseende af. Naar der er Tale om,
at der først var politiske Vanfærligheder, som
forsvandt, derpaa finantsielle Vanfærligheder, tør
jeg ligeledes henvise til Forhandlingerne fra den
Tid, thi det blev udtrykkelig godtgjort, at de
300,000 Rbd. ikke kunde forvalde nogen Vanfæ-
rlighed; det motiverede det ærede Medlem for
Storehedene (Scavenius) meget træffende i Sam-
lingen 1870—71. Der var bleven sparet saa
meget paa andre Punkter, at der ikke kunde
være Tale om, at finantsielle Vanfærligheder
kunde lægge Hindringer i Veien; det, der kunde
lægge Hindringer i Veien, var en forudfattet